

השבת של רבי נחמן מברסלב

זי,יא) לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל ...

באמת צריכין לבקש ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך, שיזכה לדעת איך להתנהג בעניין של צמצום ההתלהבות, כי בוודאי צריכין להתגבר מאד לכסף ולהשתוקק לה' יתברך תמיד בהשתוקקות עצום, אך אף על פי כן צריכין לצמצם ההתלהבות, שלא יהיה יותר ממדרגתו. ועל כן אי אפשר להיות איש הישראלי באמת, כי אם כשזוכין להתקרב לצדיקים אמתיים, והם יורו אותו את הדרך אשר ילך בה ואת המעשה אשר יעשה, באפן שיהיה ההתלהבות והתשוקה כראוי בהדרגה ובמדה. וזה שצותה תורה: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל", כי רק החכמים והצדיקים אמתיים הם יודעים איך לצמצם את האור כראוי בהדרגה ובמדה, לבלי לנטות ימין ושמאל. כי אף על פי שמשא רבנו כבר מסר לנו את התורה הקדושה, שהיא כלה בחינת מדות וצמצומים הקדושים לקבל את האור הקדוש של אין סוף, אף על פי כן אנו צריכין בכל דור ודור לחכמי הדור, שיפרשו לנו את התורה הקדושה בחכמתם הקדושה, כי התורה הקדושה היא בערכנו בחינת אין סוף, רק החכמים הקדושים הם יודעים ללמד עמנו ולפרש לנו את התורה הקדושה באר היטב, למען נוכל לקבל אור התורה בהדרגה ובמדה בערכנו כפי הדור וכפי הזמן. וזה בחינת הגדרים והסייגים שעושין החכמים בכל דור ודור, עיין פנים. (הלכות נדרים - הלכה ג', אותיות ד' ה' לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות ע"א)

זי,ט) לבלתי רום לבנו מאחיו ...

עקר שבירת הגאות הוא בכסף וממון, שהוא עשירות, שהוא בחינת מלכות, כי עקר הממשלה והגדלה הוא אצל העשיר, כי הכל צריכין אליו. ועל כן הוא צריך לזהר ביותר מגאות, כמו שכתוב: "השמר לך וכו' וכסף וזהב ירבה לך וכל אשר לך ירבה, ורם לבבך ושכחת וכו'", כי עקר הגאות וההתנשאות הוא בעניין הממון והחפצים של האדם, כנראה בחוש, שמקטן ועד גדול רבם אובדים עולמם על ידי תאוות ממון, והעקר על ידי הגאות והכבוד, על ידי שכל אחד רוצה להתנהג למעלה ממה שיש לו, עד שהרבה אובדים עולמם על ידי זה, כמבאר בפנים. ועל כן הזהירה התורה הקדושה על המלך שלא ירבה לו כסף וזהב, לבלתי רום לבנו מאחיו, כי עקר אחיזת הגאות ביותר הוא בממון, כי הממון והעשירות הוא בחינת מלכות, שהוא בחינת בת עין, דכל גוונין אתחזין בה, כידוע. ועל כן "הכסף יענה את הכל", כי כל החפצים שבעולם נמשכין מהגוונין עלאין, שהם בחינת המדות, וכלם כלולים בבת עין, שהוא בחינת עשירות ומלכות, ועל כן שם בהממון עקר הנסיון של הגאות והכבוד, שכולל כל המדות, כמבאר בפנים, כי הוא בבחינת בת עין, שנגד זה דייקא יש בחינת קלפת נגה, ששם עקר הנסיון והבחינה. (הלכות ערלה - הלכה ה', אות ז' לפי אוצר היראה - ממון ופרנסה, אות ס"ד)

יח,יג) תמים תהיה עם ה' אלקיך ...

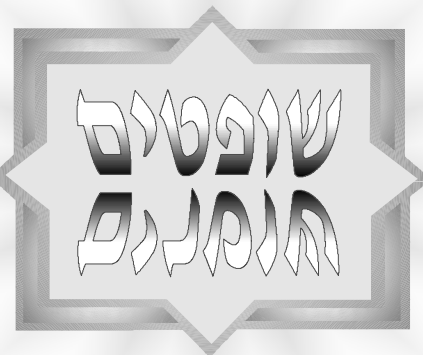
עקר השלמות היא רק אמונה לבד. ועל כן נקראת האמונה תמימות בחינת תמים תהיה עם ה' אלקיך כי האמונה היא תמימה ושלמה בתכלית השלמות, כי כל הדברים יגיעים לא יוכל איש לדבר לא תשבע עין לראות ולא תמלא א'ן משמע וכו'. וגם אם יאמר החכם לדעת לא יוכל למצא. ועל כן אין שלמות להדעת והתורה כי אם על ידי אמונה.

כי אי אפשר להשיג בהדעת שום דבר בשלמות כי אם על ידי האמונה כי מאחר שהוא מאמין בה' יתברך ובצדיקו ובמצותיו יתברך באמונה שלמה הוא שלם בתכלית השלמות כי האמונה היא בלתי גבול כי הוא מאמין בהאמת שהוא עד אין סוף, אף על פי שאי אפשר להשיגו בדעת בשום אפן, אבל האמונה מקפת הכל עד אין סוף ותכלית. ועל כן צריכין שתהיה האמונה בשלמות בלי שום מום ופגם כלל, בבחינת "כלך יפה רעיתי ומום אין בך", ואז זוכה להשיג על ידי זה דעת גדול. כי על ידי שלמות אמונה זוכין לדעת. (הלכות בכור בהמה טהורה - הלכה ג, אות י)

סיפור

סיפור נחל נובע - סיפור מלידתו של רבנו הקדוש] ... קודם שיצא מברסלב לאומין להסתלק שם בעת שיצא מפתח הבית ולחוץ לעלות על העגלה, עמד אצל המזוזה והניח ידו על המזוזה, ענה ואמר להעולם: תראו להתקבץ יחד ולהתפלל יחד, כי אם תתפללו בכוונה אולי תוכלו להמשיך אותי לכאן עוד הפעם.

כשנסעתי עמו לאומין בסוף ימיו, ודבר עמי על העגלה דברי תנחומין כמה שיחות נאות קדושות מאד המחיין את הנפש מאד. והבנתי מדבריו הקדושים גדל הרחמנות של ה' יתברך, וסוף כל סוף יגלה ה' יתברך האמת ויטיב אחריתנו וכו'. אז עניתי ואמרתי לפניו בהתעוררות הלב: אף-על-פי-כן, ה' יתברך יגמור כרצונו (גאט וועט פארט אוספירן). השיב לי בלשון תמימה: מה הוא זה שאתה אומר שה' יתברך יגמור, הלא ה' יתברך גומר תמיד (וואס איז ער וועט אויס פירן. גאט פירט תמיד אויס).

שיחות

מרי ישראל אודסר, זצ"ל - המשך] ... ה' יתברך עשה אתי דברים פלאים כאלה שלא נשאר בי איזה גאווה, איזה כבוד, חס ושלום. רבנו הקדוש היה לו בני-אדם שהיו קדושים, צדיקים אמתיים שברחו מן הפרסום והכבוד של זה העולם. ורבי ישראל קרדונר עליו השלום, הוא כל העבודה שלו שהוא היה עוסק לקרב אותי לרבנו היה רק על זה, להיות נקי מפגם הברית. זה תלוי באדם עצמו, בלב; רבנו הקדוש אומר: "תנו לבכם לי, ואני כבר אעשה מה שאני יכול". "לבכם" - לב זה הנשמה, זה כל החיות - הלב!

אנחנו יהודים, יש לנו תורה, התורה מלמדת אותנו הכל מה שצריכים לעשות, איך צריכים להתנהג והכל. בשביל זה התורה. האבות שלנו היו צדיקים גדולים והיו טהורים וקדושים מכל התאוות. ה' יתברך אמר לאברהם שיקח את יצחק וישחט אותו וישרף אותו. אברהם הוא היה מוכן לשחט ולשרף את בנו יחידו - יצחק, כמו שרוצה ה' יתברך ...

אני כשהייתי צעיר היה לי מלחמה לשבר תאוות אכילה, בבית שלנו לא היה בשר אפלו בשבת, היה מאכלים טובים אבל לא בשר. אני אהבתי מאד בשר כי לא היה לי, אז היה לי תאבון לאכל בשר, ובישיבה היה שוחטים טובים, יראי ה' וממחים, והם נתנו כמעט בכל לילה בשר, בשר טוב. הם היו שואלים אותי: "אתה רוצה לאכל בשר?"

האיש שלי חוקר עד שיבא פישת ...

אמרתי: "לא!" ולא אכלתי
הבשר, השארתי בקערה הבשר.
וסבלתי מזה הרבה, הגוף רצה,
ואני לחמתי והכנעתי אותו ולא
אכלתי בשר. היה לי מלחמה
קשה מאד, רציתי בשר כמו
החיים!

נו, היתה לי מלחמה קשה,
אבל היום אין לי שום מלחמה.
אני לא חושב אם כן לאכל או לא
לאכל, אין לי מלחמה.

אם יש, חס ושלום, איזה
פגם - צריכים ללחם מלחמה,
אדרבא, יותר טוב אם יש

מלחמה ונותנים לה' יתברך הכל, כל החיים. אבל לא - התאוות הם לא
באים אלי כלל ואין לי אתם שום מלחמה ושום עסק, הם ברגז אתי
לגמרי, הם לא רוצים להכיר אותי, לא רוצים להתקרב אלי. התאוה
היא שמה בסוף העולם.

אם רוצים באמת - אז יכולים לפתור אותם, את התאוות, שיהיו
ברגז לגמרי ולא יבואו...

מכתב

(ספר אפי הנחל אי - מכתב כ"ג - המשך)

... כשרוצה להתקרב להצדיק האמת, שבזה תלוי
הכל, אזי בוודאי מתגברים המניעות ביותר ומתפשטים ומשתטחים
לפניו מאד מאד מכל הצדדים למנעו מזה העסק דקדשה. על-כן ידע
האדם שאין שום מניעה בעולם שלא יוכל לשברה, אם ירצה באמת; כי
המניעות הם רק בשביל התגברות החשק, כי על-ידי המניעה מתגבר
החשק. כי כן דרך האדם שכל מה שמונעים אותו מאיזה דבר - הוא
חושק ביותר לעשותו, וכשהיה לו חשק ורצון חזק וכסופין גדולים
כראוי לזה העסק שצריך לעשות, בוודאי יזכה לגמרו ולהוציאו מכח
אל הפועל.

מי שהוא הולך בגשמיות כל ימיו ואחר-כך נתלהב ורוצה להתקרב
להצדיק שיוליכהו בדרכי ה' יתברך, אזי מדת הדין מקטרג עליו ואין
מניח אותו ומזמין לו מניעה, והכסיל כשרואה המניעות חוזר לאחוריו.

אבל מי שהוא בר דעת הוא מקרב את עצמו אז דייקא, כי באמת ה'
יתברך בעצמו נסתר בהמניעה הזאת.

אין ה' יתברך שולח על שום אדם מניעות רק כפי כחו
ויכלתו שיוכל לעמוד בהם אם ירצה להתגבר עליהם כראוי,
על-כן באמת אין שום מניעה כלל, כי כל המניעות הם רק
באחיזת עיניים, והעקר הוא לב חזק ואמיץ, ואז
אין לו שום מניעה מלהתקרב
אל האמת, כי הכל בטל ומבטל
למי שמחזק ומאמץ את לבבו בה'
יתברך!

בני-אדם יש להם כח למנע ולהסית
את האדם לרחקו מה' יתברך ומהצדיק
האמת יותר מן היצר הרע, על-כן מי
שרוצה באמת להתקרב אל האמת
צריך שיהיה לו התחזקות גדול כנגד
המסיתים והמונעים, לעמוד בעזות
גדול נגד עזותם הרע ויהיה מצחו
חזק לעמת מצחם, ואל יתבייש מפני
המלעיגים.

מי שרוצה לבחור בחיים
ולהתקרב לצדיק האמת, אי אפשר לו
להתקרב כי אם על-ידי שיחשב שאין
בעולם כי אם הוא לבדו יחידי בעולם
ולא יסתכל על שום אדם המונעו כגון
אביו ואמו ואשתו ובניו, או המניעות
שיש לו משאר בני העולם המלעיגים
ומסיתים ומונעים מן דרך האמת,
וצריך שלא יחוש ולא יסתכל עליהם
כלל, רק יהיה בבחינת "אחד היה

אומן ראש השנה - גילוי דעת

אמר רבי ישראל אודסר, זצ"ל:
יבוא זמן שיגיע הציון של
רבנו הקדוש לארץ,
אבל כל זמן שלא נעשה,
צריכין לנסוע לאומן על ראש השנה !!!
(שבת שובה תשנ"ד)

אברהם", כאלו הוא יחיד בעולם.
הצדיק האמת ואנשיו
הכשרים הם "שומרי העיר"
האמתיים, המגלים כבודו
יתברך בכל העולם, ועל-ידי זה
זוכים כל הנופלים למקומות
המסנפים הרחוקים מכבודו
יתברך לעלות בתכלית העליה,
ולמצא שם ה' יתברך על-ידי
הבקשה והתפוש לבד, שדורש
ומבקש ומחפש את כבודו יתברך.
ודייקא על-ידי התגברות תקף
ההעלמה כל-כך, על-ידי זה
נתרומם ונתעלה אחר-כך כבודו

יתברך ביותר, ולסוף נתהפך הכל לטובה ונתקן העולם בשלמות!
מחמת טרדת ערב שבת קדש, ההכרח לסיים. אוהבו הקשור בלבו
בכל יום תמיד המעתיך לשלומו וטובתו באמת, ודרישת שלום לכל
הנלווים אליו, שלום רב. המעתיק והמסדר, ישראל דב אודסר

(לקוטי עצות - כבוד, ד-ה)

עצות ותפילות

עקר כבוד ה' יתברך הוא,
כשהרחוקים ביותר מקרבין את עצמן לה' יתברך, כי אז אסתלק
ואתיקר שמא דקדשא-ברך-הוא עלא ותתא ונתגדל כבודו יתברך
מאד. על-כן צריך כל אדם להשתדל מאד לקרב הרחוקים לה' יתברך.
גם אין לאדם לומר: איך אני יכול להתקרב לה' יתברך, ואני רחוק כל-
כך על-ידי רבוי מעשי הרעים? כי אדרבא, כל מה שהוא רחוק ביותר,
יתגדל על-ידו כבוד ה' יתברך ביותר כשישתדל לשוב ולהתקרב אליו
יתברך, כי זה עקר כבודו יתברך כנ"ל (לקוטי מוהר"ן, סימן י"ד).

לפי הכבוד שמכבד את יראי ה', כן עולה הכבוד לשרשו. ועקר
הדבר, שיכבד יראי ה' בלב שלם, ועל-ידי-זה משלים פגמי היראה
וזוכה לשלום (שם).

... קומה בעזרתי ותן בלבי שאחס על כבודך הגדול והקדוש,
ועל כבוד נפשי ורוחי ונשמת, כי בעוונותינו הרבים דל כבודנו, כי לא
חסנו על כבודך ועל כבודנו ובזינו את נפשינו מאד, עד אשר נפלו חלקי
כבודנו, בעמק זלזול הגלות מאד. דל כבודנו בגוים ושקצונו
כטמאת הנדה. וראה את עמך ישראל מרודים מאד בכלל
ובפרט.

ועזרני שאזכה להעלות הכבוד לשרשו שהוא היראה.
ותשפיע עלי יראתך הקדושה שאזכה ליראה מפניך תמיד,
ליראה את השם הנכבד והנורא הזה. ותעזרני
להגיע ליראה בשלמות, ליראת
הרוממות באמת.

ותזכנו ברחמך הרבים לכבד
יראי ה' באמת ובלב שלם, שזוכה
לבטל עצמנו באמת נגדם, ולתן להם כל
הכבוד באמת ובלב שלם, באפן שיתקן
על ידינו פגמי היראה, ונזכה ליראה
בשלמות בלי פגם כלל. ויקוים בנו
מקרא שכתוב: יראו את ה' קדושו
כי אין מחסור ליראיו. ונזכה על-ידי
זה לשלמות אמת, ואזכה שיהיה
שלום בעצמי, ותרפאני רפואת הנפש
ורפואת הגוף, באפן שאזכה להיות
שלם בשלמות אמת, בלי שום מום
ופגם. (לקוטי תפילות אי' - מתוך
תפילה י"ד)

אומן, ראש השנה

אמר רבנו ז"ל:

● הראש השנה שלי, עולה על הכל!!
ופלא אצלי, מאחר שהמקורבים שלי מאמינים
לי, למה לא יודעו כל האנשים המקורבים אלי,
שידעו בלובם על ראש השנה, איש לא יעדר?
כי כל עניין שלי הוא רק ראש השנה!

● והודיר לעשות כרוז, שכל מי שסר
אל משמעתו ומקורב אליו, יהיה על ראש
השנה אצלו. לא יחסר איש וכן הוא נוהג
לדורות: הראש השנה שלי, הוא חידוש גדול,
וה' יתברך יודע שאין הדבר הזה בירושה
מאבותי. רק ה' יתברך נתן לי זאת במתנה,
שאני יודע מהו ראש השנה. לא מבטיח, אתם
כולכם בודאי תלווין בראש השנה שלי.

אלא אפילו

כל העולם כולו, תלוי בראש השנה שלי.